

**Thorvald Hil-
lestad, ordfør-
rer (58), Re:**
– Re blir godt
tatt imot av
avisen når vi
har noe å for-
telle. Men det
irriterer

mange at man har lagt hovedfo-
kus på Tønsberg, Nøtterøy og
Tjøme, og sultefører oss andre.

**Unni Bu, kom-
munalsjef,
(55), Re:** – Det
gleder meg at
avisen alltid er
positiv til å
sette Re på
kartet. Det
som er irrite-
rende og unødvendig er at avi-
sen til tider er alt for tabloid,
noe det ikke er behov for.

**Trond
Wifstad,
rådmann,
(48), Re:**
– Det som gle-
der meg mest
er når avisen
serverer gode
gladnyheter
fra distriktene. Det som irriterer
er at innholdet noen ganger er
for overfylt av annonser.

**Greta Haglev,
rektor, (66),
Re:**
– Det beste er
å ha en lokal-
avis som hol-
der meg opp-
datert på det
som skjer i lo-
kalmiljøet. Men det ergrer meg
at avisen definerer Tønsberg-
distriktet alt for snevert.

**Ole Jan Aa-
sen, prosjekt-
koordinator,
(69), Re:**
– Avisen er
god på å ori-
entere om det
som skjer i fyl-
ket. Men etter
at man kuttet ut den gode nord-
fylkedekningen, ble ikke avisen
lenger så interessant for meg.

Ikke mas!

Men vær konsekvent

I løpet av en vanlig dag gir foreldre normalt veldig mange beskjeder til sine barn. Beskjeder gis både om ting en vil at barna ikke skal gjøre, og om ting en vil at de skal gjøre. Beskjedene gis ofte uavhengig av om foreldrene har tenkt å følge opp beskjedene, og sikre at barna gjør det de har blitt bedt om å gjøre. Når mange beskjeder blir gitt uten at de blir fulgt opp, fortøner det seg som masing. Masing medfører ofte at barna blir vant til at en rekke beskjeder blir gitt, uten at det egentlig er nødvendig å følge dem opp. Masingen bidrar også til at det blir en lite hyggelig stemning i familien.

Hvis barn er vant til at en ikke krever at de gjør det de har fått beskjed om, kan en heller ikke forvente at barnet skal gjøre det. Spesielt uforutsigbart blir det for barn om foreldrene noen ganger gir mange beskjeder uten å forvise seg om at barnet følger dem, mens de andre ganger blir sinte og kjefter om barnet ikke raskt følger beskjedene.

Erik på fem år leker, men får beskjed om å komme og sette seg ved bordet for å spise. Han kommer allikevel ikke. Foreldrene gjentar gang på gang at Erik skal komme og spise. Han kommer fortsatt ikke. Etter en god stund blir moren kjempesint og bærer barnet til stolen sin ved bordet.

Denne håndteringen av situasjonen medfører flere negative ting: For det første gråter Erik, og de voksne er sinte, det er med andre ord et dårlig utgangspunkt for et hyggelig måltid. For det andre har Erik blitt usikker på hvordan han skal tolke foreldrenes beskjeder. De ga først beskjeden mange ganger uten at Erik måtte komme (han fikk fortsatt holde på med leken). Til slutt ble de kjempesinte, uten at han kan skjønne hvorfor de ble så sinte på akkurat det tidspunktet

Barn lærer av sine foreldre. Hvis det er et problem at barn ikke følger beskjeder må de voksne selv endre sin måte å samhandle med barn på. Gjennom at foreldrene endrer seg og konsekvent følger opp det de sier, lærer barna at beskjeder må følges, og begynner lettere å gjøre som de blir bedt om.

En smartere måte å håndtere situasjonen ovenfor ville vært:

Foreldrene sier at Erik skal komme og spise. Etter ett minutt går moren bort til ham, ser på ham og sier med rolig stemme: «Nå skal du sette deg ved bordet.» Om Erik ikke umiddelbart går for å sette seg, tar moren ham med seg på en rolig måte og følger ham til bordet. Så fort Erik har satt seg og ikke protesterer, får han ros for at han sitter fint ved bordet..

Konklusjonen er at om en greier å gi færre beskjeder, og samtidig følge opp, slik at barna alltid utfører det de har blitt bedt om, lærer de fort at de må gjøre det den voksne sier. Om et barn har lært å følge beskjeder på en god måte, medfører det at en slipper å mase på barnet, og stemningen i familien blir bedre.

BARN

Are Karlsen har skrevet boka Foreldrelappen, er trebarnspappa og bosatt i Horten. Han er utdannet med hovedfag i helsevitenskap og arbeider som seniorrådgiver for Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir).

Artikkelen er illustrert av **Siri Anett Olsen**